

φος: Τότε γιατί δεν έχει το θάρρος να μας πη και το χρυσό του όνομα:

Ο «Νουθεξ» τάνοιγε με προθυμία τις στήλες του, αν έχη κέφι να διηγηθῇ τὴν κακοηθεστάτη, μὴ καὶ διασκεδαστικωτάτη αὐτὴ πλαστοπροσωπεία.

ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΜΙΧ. ΧΑΓΑΛΑΜΗΟΥΣ)

Μόλις ὁ παρφορύχρωμος ὁ ἥλιος
ἐχαίρετ' ἔτι τὴν κῆρυγ' ὅπου θρηνοῦσε,
καὶ εὐθὺς ὁ Ἀδωνίς ἔτρεξε μὲς στὸ δάσος
ροδόχρωμος. Τὸ κινῆσι πολὺ ἀγαποῦσε
καὶ τῆρεσε τὸν ἔρωτα καὶ τὸν χλευάζει,
κοντὰ του τρέχοντας γογγίζ' ἡ Ἀφροδίτη
με βλέμμα μελαγχολικὸ καὶ ὡς ἐρωμένη
παράτολμη καὶ τὸν παρακαλῇ ἀρχίζει:
«ὦ σὺ τρισερκιότερος ἅπ' ἐμένα, λέει,
σὺ ἀπαλὸ λουλουδί μυροβόλο
τοῦ δάσους, ὅπου ξεπερνᾷς κάθε λουλουδί
καὶ ἐμπρός σου ἀφανίζονται ὅλες οἱ νύμφες
Σὺ ποῦ περνᾷς στὸν ἔρωτα τοὺς ἀντρες ὅλους
καὶ ξεπερνᾷς τὰ περιστερία στὴν ἀσπράδα
καὶ ἀπ' ὅλα τ' ἐνθ' εἶσαι τὸ ἄλκιος. Ἡ φύση
ὅταν σ' ἐπλάσε φιλονεικῶντας μετ' ἐαυτὴν τῆς,
εἶπεν ὅτι θὲ νὰ χαθῇ μετ' ἐκείνη πλάση
"ὦ, καταδέξου, ὅχιμα, καὶ κατεβῇ
ἀπὸ τὸ ἄλγός σου καὶ νὰ δέσῃ
τὸ ὑπερῆρκόν σου τὴν καρδίαν ἔγνων
στὸ ὑποσάγκματ' τὸ τόξον. Πενὴ μὲν
μυστήρια γλυκὴ καὶ ἀμέτρητα
ἐν τῷ θελήσει. Ἐλὰ ἐδῶ στὸ πλευρό μου
καὶ γόγγυ' ἐδῶ ὅπου ποτε δὲ σφουρίζουν
τὰ φειδία. Με φίλὰ θὲ νὰ σὲ πλημμυρίσω
ἀμέτρητα. Ἀχόρταγα τὰ χεῖρά σου θὰ μείνουν,
καὶ μὲς δῶ τῶν φιλημάτων τὴν πλημμύρα
δὲ θὰ χορταίνουν. Ἀλλοτε θὲ νὰ χλωμαίνον
καὶ ἄλλοτε θάναυ κόκκινα, μετὰ τὴν ποικίλα
τὰ δροσερά μου τὰ χαυδέματα. Τὰ δέκα
φιλήματα ἔτσι ἔα σου φανῶνε λίγα
ἔσ' ἔνα φιλημα μονάχο, καὶ τὸ ἔνα
θὰ σοῦ φανῇ ἔσ' εἰκοσι. Τοῦ θέρους
ἡ ἡμέρα θὰ σοῦ φαίνεται μικρότερη.

γιατί θα χάνεται μέσα εἰς τα παιχνίδια
ποῦ θα σὲ κάνουν τὸν χρόνο νὰ ξεχάσης»
Ἐνθ' αὐτὰ τοῦ λέγει, τοῦ ἀρπάζει
τὸ μουσκεμένο χέρι, ποῦ προδίνει
τὴν ζωηρότητά του, καὶ ἀπὸ τὸ πάθος τρέμει
τὸν ὀνομάζει βαλσαμὸ φυτὶ μοναδικὸ
τῆς γῆς, ποῦ μόνον στοὺς θεοὺς ἐδόθη
Μὲς τὸν παροξυσμὸ τῆς ἡ ἐπιθυμία
τῆς δίνει θάρρος, δύναμι ν' ἀποτραβήξῃ
τὸν Ἀδωνίον ἀπὸ τὸ ἄλγος. Στὸ ἔνα
χέρι τῆς κρεμασμένο εἶναι τὸ χαλινάρι
τοῦ δυνατοῦ ἄλγους του, ἐνθ' ἑστὸ ἄλλο
κρεμιέται: τ' ἀπαλὸ παιδί ποῦ ἀπὸ ντροπῆς
καὶ ἀποστροφή συνεφασμένο μένει
Ἐκεῖνος κρύος, σαν μολύβι, δὲν ἀκούει
τοῦ ἔρωτα τὰ ἀπαλα παιχνίδια,
ἐνθ' ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν πρῶτα ἀναμμένη
καίγεται κατακόκκινη. Ἀπ' τὴν ντροπὴ του
ἐκεῖνος κοκκινίζει, εἶναι κρύος ὅταν πάγος,
ἐνθ' γοργολιμένη ἐκείνη τοῦ ἀρπάζει
τὸ χαλινάρι καὶ σ' ἔνα κλαρί τὸ δένει.

(ἀκολουθεῖ)

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλου-
σιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR
N. S. LARDIS
ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ,”

Πουλοῦνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΗΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Οἱ «Κοῦρδοι» τοῦ Καμπύση τελειώνουν μετὰ τὰ λόγια:
— «Οἱ Κοῦρδοι! . . . Οἱ Κοῦρδοι! . . .» ποῦ τὰ λέει ἡ
γρητὰ Σταθρόπλανα.

— Τὸ τέλος ὅμως αὐτὸ δὲν ἔρρεε στὸν κ. Χρηστομάνο
καὶ γι' αὐτὸ τῆλλαξε.

— Καὶ τῷκανε: «Ἀχ, αἰετοὶ οἱ Κοῦρδοι! οἱ Κοῦρδοι!
εἶναι παντοῦ!»

— Δίκιο εἶχε. Παντοῦ εἶναι οἱ Κοῦρδοι.

— Ἐνας Κοῦρδος τῆς σκηνῆς εἶναι καὶ αὐτός.

— Στὸ ἄλλο φύλλο τελειώνει καὶ ὁ «Κρίτωνας».

— Δὲν θὰ τὸν τυπώσουμε καὶ αὐτὸν σὲ βιβλίο.

— Ὁ ἐνθουσιασμὸς μετὰ τὸν ὅποιον ὑποέχθηκα τὸ νοῦ-
μον κοινὸν τὸν «Τίμων» τοῦ Λουκιανού, μὰς ἐμποδίζει
νὰ προδῶμε καὶ σὲ δεύτερο πραξικόπημα.

— Δὲν θέλουμε νὰ ἐξεντλήτουν οἱ Ρωμαῖοι ὅλον τὸν
ἐνθουσιασμόν τους μετὰ τὰ βιβλία, καὶ νὰ μὴ φυλάξουν
λίγο ἐνθουσιασμὸ γι' ἄλλες στιγμῆς, κοιτιμότερες καὶ ἐθνι-
κότερες.

— Ὑστερ' ἀπὸ τὸν «Κρίτων» ἡ ἐπιφυλλίδα μας θὰ
παραχωρηθῇ γιὰ λίγα φύλλα τὸν συνερχόμενον κ. Judas
Zranti.

— Τὸ διήγημά του: «Μπήκαν κλέφτες στὸ παντοῦ!»
γεμάτο ζωὴ καὶ δροσιά, ἀναφέρεται στὰ καλὰ χρόνια τῆς
ληστείας, πρὶν δηλοδῇ καὶ ἡ ληστεία ἐκφυλισθῇ μετὰ τοὺς
διαφόρους Πανάπουλους καὶ εὐδὲς σημερινούς κατσκοκλέ-
στες.

— Ἐχεῖ καὶ ἓνα δάκτυλο Σιφνιὸ μέσα ποῦνα: γλέντι.

— Ὅσοι θέλετε νὰ δῆτε τὴν τελευταίαν Παρισιάνικη
μῦθα, πηγαίνετε στὸ Δημιτικὸ Θέατρο.

— Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἐκθέτει ἐπάνω πτὴ σκηνῇ
μὰ μοδίστα ὅλα τὰ ἔτοιμα κοστούμια τῆς.

— Δυὸ φορές βραδιὰς μάλιστα τὴν περιμένει ἐβδομάδα
ἡ μοδίστα παρουσιάζει τὴν σκηνῇ καὶ ἓνα κάποιον Μαρ-
κίσιο Βιλλεμὲρ φορτωμένο μετὰ μωγαριτάρια.

— Ποῦ μπροστὰ στὸ πλουσιώτατο κοστούμι τοῦ ἐξε-
χίστηκε καὶ τὸ περιῶρημα πανταλόνι τοῦ Ὁνὲ ποῦ ἐφι-
γορεύει πέραι στή σκηνῇ τοῦ Βασιλ. Θεάτρου.

Ο ἸΔΙΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικῆς Σχολῆς (Bachelier es
lettres et es sciences), διακοῦσας δὲ ἐπὶ ἑτη μα-
θήματα τοῦ Πανεπιστημίου Παρισιῶν, ἀναλαμβάνει
παραδόσεις Γαλλικῆς καὶ ἰδιαιτέρας προγυμνάσεις
μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.

Ἀπευθυντεον:

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ «Ἐπτάνησος»

Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Φωκίωνος

καθηγητὴν κ. ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΜΑΛΙΑΔΗΝ

νὰν τὸ κάνης. Ἐσὺ ὅμως τότες καμάρονες πῶς δὲν
ἀγαναχτοῦσαι; ἔλα, ἀν θάταν ἀνάγκη νὰ πεθάνης,
μόν προτιμοῦσαι, καθὼς εἶπες, θάνατο ἀντὶς τὴν
ἐξορίαν καὶ τώρα οὔτε γιὰ κείνα τὰ λόγια ντρέπε-
σαι οὔτε μπρός σ' ἐμᾶς τοὺς νόμους δείχνεις; καμμιὰ
συστολή, θέλοντας νὰ μᾶς χαλάσης καὶ κάνης; ὅποια
θᾶκανε ἓνας ὀλοσδιόλου πρόστυχος δούλος, θέλοντας
νὰν τὸ στρίψῃς κρυφά, ὅστερ' ἀπὸ τίς συμφωνίες; καὶ
τίς ὁμολογίες ποῦ μᾶς ἔδωσες τὸν λόγο σου σύμ-
φωνα μ' αὐτὲς νὰ ζῇς. Αὐτὸ τὸ ἴδιο λοιπὸν πρῶτ'
ἀπάντησέ μας, ἀν ἀλήθεια λέμε στὸν ἰσχυρισμὸ μας
αὐτό, πῶς ἐσὺ ὅχι μετὰ λόγια, παρὰ μετὰ ἔργα ἔχεις
μείνει σύμφωνος νὰ ζῇς ὅπως θέμε, ἡ ψέμματα.
Τί νὰ ποῦμε ἀπαντώντας σ' αὐτά, Κρίτων; Ἀεὶ
νὰ ὁμολογήσουμε;

Κ. Ἐξ ἀνάγκης, Σωκράτη.

Σ. «Τότες δὲν εἰν' ἀλήθεια», θᾶλεγαν, «πῶς
φεύγεις ἀπ' τίς συμφωνίες σου μ' ἐμᾶς καὶ τίς μο-
λογίες, καὶ αὐτὸ ἐνθ' δὲν ἔδωκες τὸ λόγο σου ἀναγ-
καστικῶς, οὔτε γελάστηκες, οὔτε μέσα σὲ λίγον
καιρὸ σ' ἐβίασαν νὰ σκεφτῇς, μόνε σ' ἐβόδωμῃντα
χρόνια, ποῦ σ' αὐτὰ μέτα μπορούσες νὰ φύγης καὶ
νὰ πᾶς ἄλλου, ἢ δὲ σ' ἀρέσασα; ἐμεῖς καὶ δὲ σοῦ
φαίνονταν δίκαιες οἱ συμφωνίες. Ἐσὺ ὅμως οὔτε τὴ
Λακεδαιμόνα εἶχες καλλίτερα οὔτε τὴν Κρήτην, αὐ-
τὲς δὲ ποῦ κάθε λίγο λὲς πῶς ἔχουν καλοὺς νόμους,

οὔτε ἄλλη καμμιὰ ἀπ' τίς Ἑλληνικὰς πολιτείας; ἡ
καὶ τίς βαρβαρικὰς, μόν εἰλεψες ἀπ' αὐτὴ λιγώτερο
καὶ ἀπ' τοὺς κοιντοὺς ἀκόμα καὶ στρατοὺς καὶ τοὺς
ἄλλους μιτερούς; τόσο ἐξαιρετικὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους
Ἀθηναίους σοῦ ἔρρεε ἡ πολιτεία καθὼς καὶ ἐμεῖς οἱ
νόμοι, ὅπως εἰν' ὀλοφάνερο; γιατί σὲ ποῖον μπορεῖ
νὰρέση πολιτεία δίχως νόμους; Καὶ τώρα λοιπὸν
δὲ στέκει; στὰ συμφωνημένα; Ἄν μᾶς ἀκούς, τὸ
καλὸ ποῦ σοῦ θέμε, Σωκράτη; καὶ ἔτσι δὲ θὰ βγῇς
ἀπ' τὴ χώρα καὶ δὲ θὰ σὲ γελάτῃ ὁ κόσμος.

XV. Γιατὶ ἐξέταξε καὶ ὅλας, ἀν θές, νὰ δοῦμε
τί καλὸ θὰ κάνης στὸν ἑαυτό σου ἡ στοὺς φίλους
σου, ὅταν παραστρατῇς ἀπ' αὐτὰ καὶ κάνης τίποτα
στραβό. Οἱ φίλοι σου βέβαια πῶς θὰ κινδυνεύουν
νὰ ἐξοριστοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ νὰ στερηθοῦν τὴν πολ-
ιτεία ἡ νὰ χάσουν τὴν περιουσίαν τους; εἶναι σχεδὸν
φανερὸ ἐσὺ πάλιν ὁ ἴδιος πρῶτο μὲν ἀν πᾶς σὲ
κάποια πολιτεία ἐδῶ κοντά, ἢ στὴ Θήβα ἢ στὰ
Μέγαρα—γιατὶ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἔχουν καλοὺς
νόμους,—θὰ πᾶς, Σωκράτη, ὅταν ὀχτρός σὲ πολί-
τευμά τους, καὶ ὅσοι βέβαια πονοῦν τὸν τόπο τους
θὰ σὲ βλέπουν μετὰ κακὸ μάτι ὅταν χαλαστῇ τῶν νό-
μων ποῦ θὰ σὲ νομίζουν καὶ στοὺς δικαστὲς θὰ βε-
βαιώσης τὴν ἰδέαν τους, ποῦ θὰ θαρρέψουν πῶς ἔρθα
δικάσανε τὴ δίκην; γιατί ἓνας ποῦ εἶναι νόμων χα-
λαστής, κοντὰ στὸ νοῦ πῶς μετὰ δίκιο μπορεῖ

νὰ περάσῃ γιὰ ξελογιαστής νέων καὶ ἀνοήτων ἀν-
θρώπων. Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ λοιπόν, θὰποφύγης τίς
πολιτείας; ποῦχουν εὐνομία καὶ τοὺς πεῖθὼ καθὼς
πρέπει ἀνθρώπους; καὶ ὅταν κάνης αὐτό, θὰζήσει
ἄραγε νὰ ζῇς; ἢ θὰν τοὺς ζυγώσης καὶ θάξῃς τὴν
ἀναίδεια νὰ μπαίνης καὶ στὴν ἐμιλία τους—γιὰ νὰ
λὲς ποιά λόγια, Σωκράτη; Αὐτὰ τὰ ἴδια ποῦλεγες
ἐδῶ, πῶς πολυτιμώτατα εἰν' ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιο-
σύνη στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι;
Καὶ δὲ νομίζεις πῶς ντίπ' ἀσκημο πρᾶμα θὰ φανῇ
τὸ φέροισμα αὐτὸ τοῦ Σωκράτη; Πρέπει μὰ τὴν
ἀλήθειαν νὰν τὸ νομίζῃς. Μὰ πῶς πῶς θὰ φύγης ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς τόπους, καὶ θὰ πᾶς στὴ Θεσσαλία,
κοντὰ στοὺς φίλους τοῦ Κρίτων; γιατί ἐκεῖ δὲ καὶ
ἀν εἶναι ὅση θές ἀταξία καὶ ἀκαταστασία, καὶ ἴσως
μ' εὐχαρίστηση θὰ σ' ἀκούνε μετὰ τί γελοῖον τρόπο
τόστριδες ἀπ' τὴ φυλακὴ μασκευμένους μετὰ κάποια
στολή, ἢ φορώντας μία προδιά ἢ τίποτ' ἄλλα, ἀπ'
ὅσα συνειθίζον νὰ τυλίγονται ἐκεῖνοι ποῦ ὅται-
μάζουν κρυφὴ φευγάλα, καὶ ἄλλαζοντας τὸ σκῆμα
σου; ὅτι ὅμως γέρος ἄνθρωπος ἐσὺ, ποῦ φυσικὰ λίγη
πειὰ σοῦ μένει ζωὴ, τόλμησες ἔτσι ἄτιμα νὰ ἐπ-
θυμήσης νὰ ζῇ παραστρατῇς ἀπ' τοὺς πεῖθὼ με-
γάλους νόμους, δὲ θὰ βρεθῇ κανεὶς νὰν τὸ πῇ;

(ἀκολουθεῖ)